

„Statisíce lidí navíc.“ Jaroslav Šulc tuší, co se lidem o Ukrajincích v ČR už neříká

parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/-Statisice-lidi-navic-Jaroslav-Sulc-tusi-co-se-lidem-o-Ukrajincich-v-CR-uz-nerika-766616

Jiří Hroník

Prezident Petr Pavel tak dlouho napínal veřejnost tím, zda podepíše, nebo nepodepíše státní rozpočet, až trochu nedůstojně ve videu na sociální síti oznámil, že ho podepsal. Výtky se týkají toho, že v rozpočtu jsou nadhodnocené příjmy, podhodnocené výdaje a příliš optimistický odhad hospodářského růstu. Další tkví v tom, že rozpočet stojí na ještě neexistujících zákonech. Je z těchto důvodů prezidentův podpis oprávněným terčem kritiky?

Já nejsem žádný právní purista, že bych slepě lpěl na liteře zákona. Ale jedno neměnné pravidlo, které vždycky respektovali všichni ministři financí Ivanem Kočárníkem počínaje, přes Eduarda Janotu, Ivana Pilného až po Alenu Schillerovou, bylo, že do rozpočtových příjmů není možné zahrnout ty budoucí příjmy, které v okamžiku schvalování rozpočtu ještě nejsou v platném zákonném znění. Protože v tom případě je rozpočet přijímán v rozporu se zákonem, což znamená, že pan prezident – při vší úctě k němu – neměl podepsat, protože odporuje zákonu.

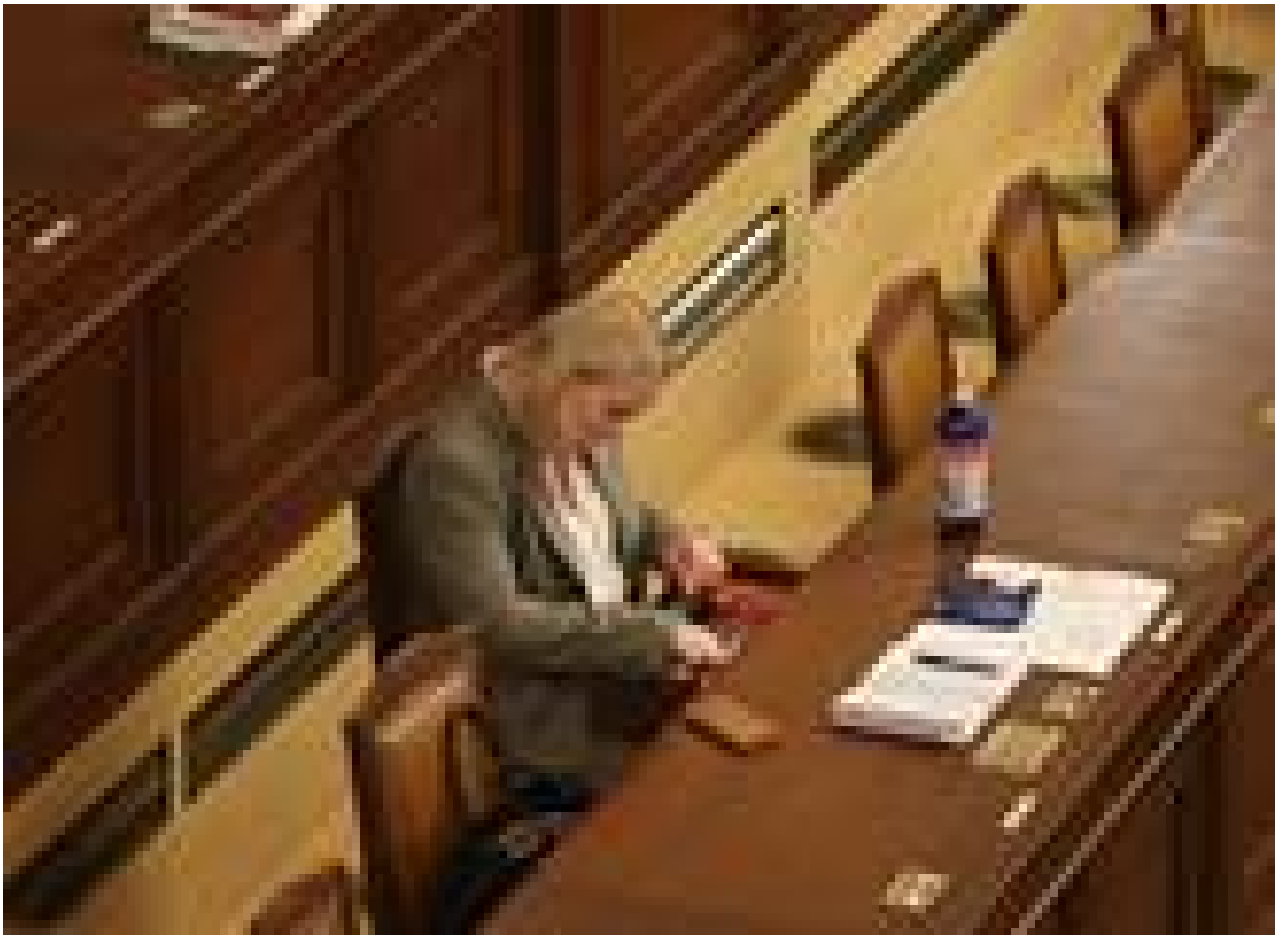
Druhá věc je, jestli by to mělo nějaký smysl, kdyby nepodepsal, protože Fialova vláda má v Parlamentu dostatečnou většinu, aby prezidentovo veto přehlasovala a aby byl rozpočet schválen i přes jeho nesouhlas.

Třetí poznámka. Umím si představit, že by se našlo několik odpovědných poslanců z vládní koalice, kteří by řekli: „Promiňte, pane Stanjuro, promiňte, pane premiére, ale tohle je prasárna, pod kterou já se nepodepíšu. Já jsem slíbil věrnost této republice včetně dodržování jejích zákonů. Tenhle rozpočet je přijímán protizákonně, nezákonně, a proto já pro něj hlasovat nemůžu. Porušil bych tím svůj

poslanecký slib.“ A v tu chvíli by se ekonomika do doby, než by se rozpočet přepracoval a schválil nový, realistický, což by byla pro tuhle vládu sebevražda, protože by to bylo už půl roku před volbami, a ten rozpočet by byl mnohem horší, než je ten, který prezident podepsal, řídila rozpočtovým provizoriem. Víme, jak rozpočtové provizorium funguje, takže by to bylo v podstatě z bláta do louže, neboť rozpočet na příští rok je stejně špatný, jako byl na ten letošní, tak by to stejně nepomohlo. Když to shrnu, tak na tom, jestli to pan prezident Pavel podepsal, nebo nepodepsal, věcně vůbec nezáleží. Je to jenom další facka právnímu státu v této zemi.

Fotogalerie: - Rozpočet ve sněmovně

Ale Petr Pavel trochu rezignovaně přiznal, že by bylo snadné udělat silné gesto, když je zřejmé, že jeho veto Sněmovna přehlasuje. Navíc uvedl, že dostal osobní garance od premiéra Petra Fialy a ministra financí Zbyňka Stanjury, že deficit rozpočtu nebude vyšší. Jakou hodnotu takové garance mají, když v době oznámení rozpočtových výsledků už oba pánové mohou sedět jinde než ve vládě?

Tato garance má hodnotu toho, čemu jsme dřív říkali ve výzkumu „hodnota žlutého psa“. Tu metaforu vysvětlím, je to klasická finta. Když někdo předčítá svou práci na veřejnosti, tak se tam objeví pasáž „a v dále zaštěkal žlutý pes“. Načež se ozve zvědavý posluchač, který při tom přednesu ještě neusnul, a říká: „Promiňte, pane spisovateli, ale snad bílý pes, nebo černý pes. Jakýpak žlutý pes? Žlutý pes neexistuje.“ A teď začne celý tým diskutovat, jestli nemůže být nějaká taková rasa bílého psa, že vypadá skoro jako žlutá obzvláště při zapadajícím slunci. A odvede se pozornost od

problému, který v té části románu existuje. Jinými slovy sliby o tom, že schodek bude takový, nebo makový, jsou „metodou žlutého psa“. O to přece vůbec nejde. Jde o to, že rozpočet je schválen v rozporu se zákonem. To přece všichni dobře vědí. Takže v tomhle směru tím, že prezident rozpočet podepsal, jenom ztratil tvář. Dal najevo, že on stejně jako vláda kašle na zákony této země, což je tedy fatální problém. Co jiného než je ctít by prezident měl? Tímhle se u mě definitivně shodil. Poněvadž když už ne on, kdo jiný, proboha, by měl být garantem práva v této republice.

Kdyby bylo možné státní rozpočet, na nějž se valí kritika z mnoha stran, přeorganizovat do nějaké ideální, nebo alespoň přijatelné podoby, jaká podoba by to byla?

V rozpočtu je potřeba udělat pořádek jak na příjmové, tak na výdajové straně. Na výdajové straně to chce se podívat na všechny příživníky a pijavice, které z rozpočtu odčerpávají peníze. A to počínaje neziskovkami a konče spoustou nesmyslů. Ale hlavně to řešení není ve výdajích, ale na příjmové straně. Prostě tahle vláda má neskutečný binec v daňovém systému. Vždyť ten stojí z nějakých 83 procent na příjmech zaměstnanců a tahle vláda dělá všechno pro to, aby ty příjmy i ty firmy tlačila co nejniž. Přitom si podřezává nejenom spotřebitelskou poptávku, ale také výši budoucích důchodů. Tím, že se zuby nehty brání zdanit kapitál, zdanit víc odlivy výnosů a zabránit možná 200 až 300 miliardám odlivu zisku z téhle republiky nekalým způsobem, není schopna nikdy dát rozpočet do pořádku. Tato etapa Fialovy vlády, ačkoli obrovský deficit tam byl už za Aleny Schillerové, ale to byl rozpočet objektivně nutný a nezbytný kvůli čelení covidové katastrofě, se zapíše do dějin této republiky neschopností držet vyrovnaný nebo dosahovat přebytkový rozpočet.

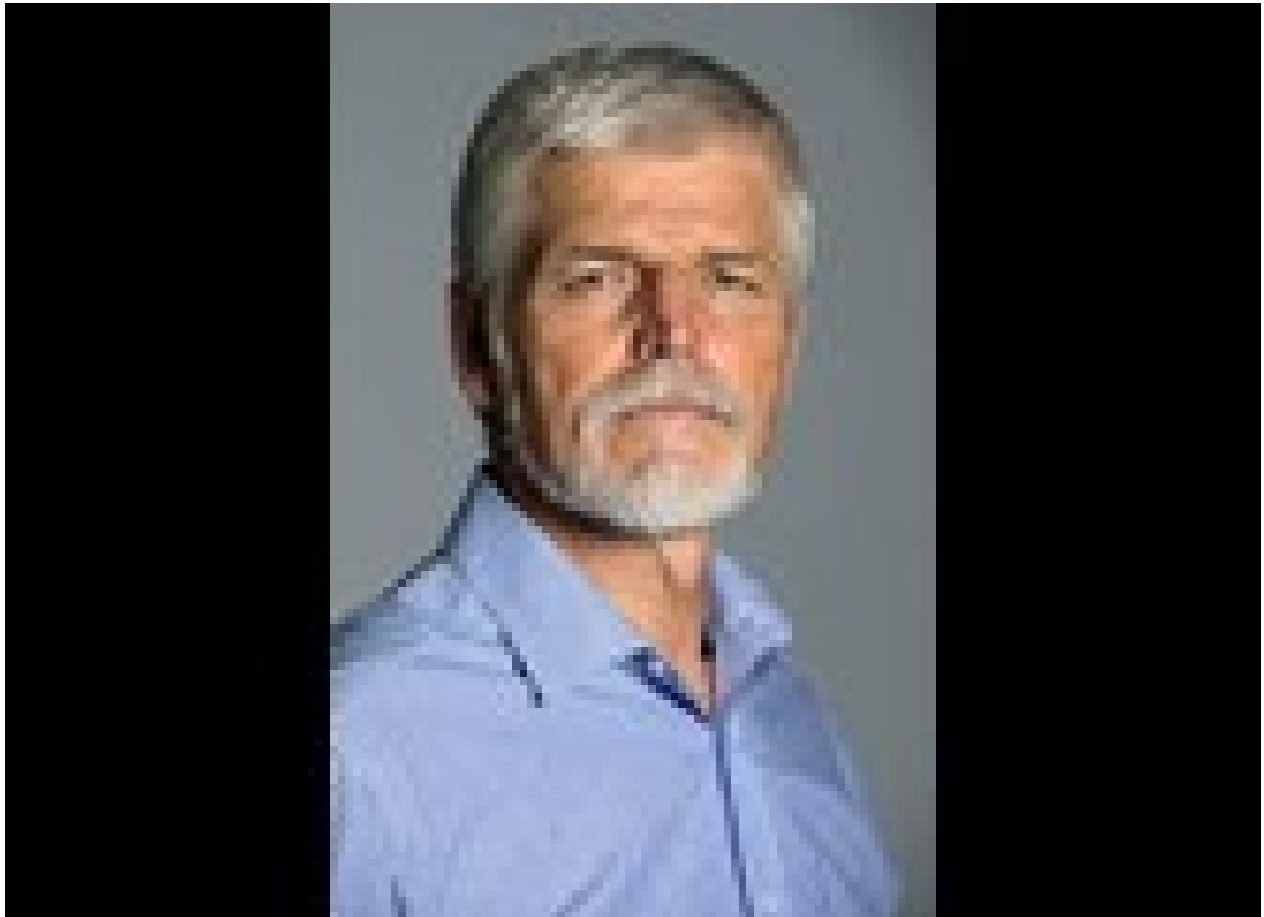
Psali jsme:

Některé politické subjekty do zvolna se rozbíhající volební kampaně vnášejí právě kartu zdanění nadnárodních korporací a zamezení úniku dividend z České republiky. Je to sázka na správnou kartu?

Tady je kouzlo v detailu. Regulární odliv výnosů na dividendách z České republiky je v souladu se zákonem o ochraně investic. Všechny šikovné a slušné firmy, které z této republiky sosají dividendy, je odvádějí ven a je jedno, jestli to jsou bankéři, pojišťováci nebo obchodní řetězce, to je jako prašť nebo uhoď. Také stavebníci jsou v tomhle směru přeborníci. Ty peníze jsou státem snad zdaněné, a tak ani to, že jde o tak obrovské objemy, asi ve výši 6 bilionů zahraničních investic, je regulární. Systém funguje tak, že když do něčeho investuji, tak chci časem tu investici dostat zpátky s nějakým rozumným ziskem. Průšvih je, že zisk, co z toho mají ti zahraniční investoři u nás, je zhruba dvojnásobný, než by mohl být. Takže v tomhle směru výkřiky o větším zdanění výnosů podle mě jen zbytečně kalí vodu.

V jakém směru jsou tedy výkřiky o odlivu výnosů do ciziny opodstatněné?

Problémem je druhá část, a to těch nelegálních odvodů výnosů kapitálu z téhle republiky. To jsou třeba slevy vnitrokoncernových cen, to jsou skryté výdaje za přemrštěné poradenské služby a podobně. Těmito účetními triky teče z téhle republiky dalších – nevím – 200-300 miliard. Ty odhady nikdo pořádně nemá, protože každá taková firma, co takto dostává prachy ven, tu finesu velmi dobře tají. Problém tedy není v té první části, v legálních odvodech, i když je to katastrofa, protože těch 300 miliard je nehorázně mnoho, ale problém je v těch druhých 300 miliardách. A na tyhle peníze si vláda vůbec netroufá sáhnout, protože nemá kompetentní experty, kteří by uměli ty účetní finesy a tuhle zlodějnu, neboť to se nedá jinak nazvat, odhalit. Navíc věřím tomu, že firmy, které takhle postupují, mají dostatek peněz na úplatky, aby případné kontrolory či revizory zkorumpovaly. Je mi líto, ale musím přiznat, že když se kapitál přisaje na takové idioty, jako je tahle republika, pokud se týče ochrany svých zájmů, proč by nás takhle neždímal? Holí nás nasucho.

Ještě jedno téma se nám v českém prostoru docela často vrací: ekonomická výhodnost nebo nevýhodnost pobytu ukrajinských uprchlíků u nás. Když odhlédneme od morálních hledisek a vezmeme to optikou suché řeči čísel, má pravdu vláda, když tvrdí, že Ukrajinci jsou u nás čistým přínosem, nebo opozice, která tvrdí, že vláda tuto věc počítá velmi „kreativně“?

Moje stanovisko je úplně schizofrenní, protože bydlím v paneláku a na našem patře jsou čtyři rodiny, z toho dvě jsou ukrajinské. A já mám s těmi ukrajinskými sousedy jenom ty nejlepší zkušenosti. A i jinde mám mezi nimi hodně přátel. Ale pokud necháme stranou emoční vztah, tak já jsem byl vyděšen, když jsem zaregistroval rozhovor v České televizi, když jsem se na ni chvilku omylem jednou v noci kouknul, kde byl rozhovor s plzeňským primátorem. A v okamžiku, kdy mluvil o tom, že má problémy s tím, že mladí ukrajinští muži porušují zákony a vyhlášky, i když by mohli, když už ne alespoň pracovat, tak bojovat na Ukrajině, a místo toho se utekli zbaběle schovat do západní Evropy, tak ho reportér v jeho řeči uťal.

Řekl bych, že věty, které nejsou výrazně proukrajinské, nejsou žádány, ale jsou cenzurovány v přímém přenosu. Když vidím takovouto zbabělost veřejnoprávní televize, respektive její zaujatost, neobjektivnost, falešnost, tak si říkám, jestli nejsou stejně falešná tvrzení o tom, jak na těch Ukrajincích vyděláváme.

Je těžko představitelné, jak někdo vyčísluje náklady, jaké stát vynakládá na pobyt ukrajinských uprchlíků, a proti nim staví to, co tito lidé státu odvádějí. Ale i ten zmíněný postup České televize zapadá do mozaiky snah, aby veřejnost přijímala pobyt Ukrajinců u nás pozitivně. Nezní ale i to vtlučení do našich hlav, že na uprchlících „vyděláváme“, poněkud nevhodně?

Já to nikdy neměl čas počítat. Ale od kamarádů mezi stavebníky vím, že jsou nadšeni z toho, že mají – a zvláště když to je přes agenturu, kdy jsou ti chlapi úplně bezbranní – možnost najímat levné ukrajinské stavební dělníky. To samé, když mě v Glóbusu obsluhují z 80 procent ukrajinské pokladní. Značná část obchodních

řetězců by asi bez těch Ukrajinek zkolabovala. Když jedu někdy večer kolem deváté, desáté hodiny z centra na okraj města, kde bydlím, tak dvě třetiny metra tvoří Ukrajinci, co jedou z práce. Takže chlubit se tím, že máme z těch Ukrajinců národohospodářský profit, mi připadá lehce otrokářské. To je hanebnost.

A pokud se chlubíme tím, že značná část jich platí daně a sociální pojištění, tak v tu chvíli bychom se také měli ptát, jakou zátěž v důsledku těch 300 tisíc lidí, kteří jsou tu poslední tři roky navíc, snášelo české zdravotnictví, české školství a české sociální služby. Jestli tohle taky někdo spočítal. Válka na Ukrajině je největší tragédie, kterou si nechala Evropa od Ameriky vnutit. Souhlasím s názorem, že to není konflikt rusko-ukrajinský. Je to konflikt americko-německý, který je válkou v zastoupení. Je to úplně jinak.

Politčka STAN a jaderná inženýrka Dana Drábová vzkázala z Facebooku: „Máme se v té naší zemi fakt parádně, akorát to hromada lidí nevidí a nikdy nedocení“. Je to její vyjádření jen

poplatné tomu, že sama souzní s nynější vládní koalicí, nebo by jí při zamyšlení u štědrovečerní tabule měla dát za pravdu výrazná většina populace?

Paní Drábovou jsem osobně nikdy neviděl, jenom s údivem registruji posun jejích názorů od té doby, co se začala míchat do politiky. Mí přátelé z branže, s nimiž se znám z Temelína nebo z Dukovan a kteří rozumějí jádru a energetice, mluvili o paní Drábové vždy s jistým respektem. Ale její politicky motivovaná prohlášení jsou stupidní a paní inženýrce bych doporučil: „Děvče, drž se svého kopyta a nežvaň o věcech, o kterých máš jenom matnou představu nebo nějaké iluze“. Mě tahle dáma, pokud jde o její projevy na politické scéně, vůbec nezajímá a nemám potřebu její výroky komentovat. Absolutně ne. Vždycky může být lépe a vždycky může být hůře. Jestli chce hájit tuhle vládu, která je asi nejhorší od protektorátu, ať ji hájí. Volby jsou za tři čtvrtě roku a v nich se uvidí.

Neodpustím si úsměvnou poznámku, že na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT vystudovala obor dozimetrie a STAN, s nímž je politicky spřízněna, je až po uši namočen v kauze Dozimetr, která se týká korupce na Magistrátu hlavního města Prahy spojené zejména s hospodařením Dopravního podniku hlavního města Prahy. Ale zpět k tomu, jak parádně se máme. Kdo všechno to o sobě může říct?

Samozřejmě velká skupina lidí, zejména ti, co vydělali na zrušení superhrubé mzdy, ti si nemůžou stěžovat. Ale pak je tady asi 600 tisíc mladých lidí, co se narodili po listopadu 89, jsou ve věku mezi 18 a 30 lety a uvažují o bydlení. Tak podle posledních informací při otázce, jak si představují svůj další život, 40 procent z nich říká: „Naše představy jsou naprosto limitovány tím, že víme, že nemáme šanci bydlet, poněvadž nemáme šanci si vzít hypotéku a nejsme schopni platit nekřesťansky vysoké nájemné“. Přitom 40 procent z těch 600 tisíc lidí, co se narodili do tohoto režimu a měli by být jeho oporami, říká: „Ten náš režim nás podvedl, vždyť to je náš nepřítel. Dělá všechno pro to, abychom si život komplikovali a abychom ho měli mnohem horší, než měla generace našich otců nebo prarodičů“. Tohle přece není o tom, že bychom se měli lépe. Společnost se polarizuje a lépe se má jen malá skupina lidí, jako je paní Drábová. Ale rozhodně ne většina. V tom je problém.

Abychom neskončili takhle pesimisticky, co hezkého byste přál občanům této země k Vánocům?

Jestli mohu vyslovit nějaké vánoční přání, tak aby už tenhle režim Fialův a té pravičácké neoliberalní party, která nic nepochopila, je velmi reakční a dostává tuhle republiku na okraj propasti, šel co nejrychleji do háje. To je moje vánoční přání. Ta míra diletantismu, koncentrované hlouposti a nekvalifikovanosti rozhodování této party je skutečně děsivá. To tady nikdy nebylo. A já už jsem těch režimů pár poznal.

Psali jsme:

Hnízdil: Plán na ovládnutí lidstva nekončí.
Likvidace pokračuje
Toto Fiala pozapomněl veřejnosti sdělit, ukazuje
Šichtařová. Chudneme prý přesně podle plánu
Žijete si pořád lépe, vzkázal Fiala Čechům.
Ekonomové to vidí jinak
„Demagogie! To si žádná vláda nedovolila.“
Fiala se chválil, odborník se neudržel

Líbil se Vám tento článek?

Nezávislost naší redakce můžete podpořit peněžitým darem v jakékoliv výši bankovním převodem na účet:

131-981500247/0100

QR kód obsahuje údaje k platbě, výši částky si určete sami.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se [ZDE](#).

